

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-238/15

Maria do Céu Bragança Linares Verruga i in.
przeciwko
Ministre de l'Enseignement supérieur et de la Recherche

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif (Luksemburg)]

Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Równość traktowania – Przywileje socjalne – Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 – Artykuł 7 ust. 2 – Pomoc finansowa na pobieranie nauki w ramach szkolnictwa wyższego – Odnoszący się do studentów niezamieszkałych na terytorium danego państwa członkowskiego warunek bycia dziećmi pracowników, którzy byli zatrudnieni lub wykonywali działalność zawodową w tym państwie członkowskim przez nieprzerwany okres co najmniej pięciu lat – Dyskryminacja pośrednia – Względy uzasadniające – Cel polegający na zwiększeniu proporcji zamieszkałych osób posiadających dyplom ukończenia szkoły wyższej – Stosowność – Proporcjonalność

Streszczenie – wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 grudnia 2016 r.

1. *Swobodny przepływ osób — Pracownicy — Równość traktowania — Przywileje socjalne — Pojęcie — Pomoc przyznana na pokrycie kosztów utrzymania i edukacji w trakcie studiów celem uzyskania zawodu — Włączenie — Beneficjenci zasady równego traktowania — Dzieci pracownika migrującego*

(rozporządzenie Rady nr 1612/68, art. 7 ust. 2)

2. *Swobodny przepływ osób — Pracownicy — Równość traktowania — Przywileje socjalne — Uregulowanie krajowe uzależniające przyznanie pomocy finansowej na studia wyższe studentom niebędącym rezydentami od spełnienia warunku polegającego na byciu dziećmi pracowników, którzy wykonywali działalność zawodową w tym państwie członkowskim przez nieprzerwany okres przynajmniej pięciu lat — Niedopuszczalność — Względy uzasadniające — Brak — Naruszenie zasady proporcjonalności*

(rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 492/2011, art. 7 ust. 2)

1. Zobacz tekst orzeczenia.

(zob. pkt 40)

2. Artykuł 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011 w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, które w celu promowania zwiększenia proporcji mieszkańców posiadających dyplom ukończenia szkoły wyższej uzależnia przyznanie pomocy finansowej na studia wyższe studentom niezamieszkałym w tym państwie od warunku, aby w chwili złożenia wniosku o pomoc finansową co

najmniej jedno z rodziców tych studentów pracowało w tym państwie członkowskim przez minimalny nieprzerwany okres pięciu lat, lecz nie przewiduje takiego warunku w odniesieniu do studentów zamieszkałych na terytorium wspomnianego państwa członkowskiego.

Takie rozróżnienie oparte na miejscu zamieszkania może bowiem działać bardziej na niekorzyść obywateli innych państw członkowskich, ponieważ nierezydentami są najczęściej obcokrajowcy i jest to zatem dyskryminacja pośrednia ze względu na przynależność państwową, która może być dopuszczalna tylko pod warunkiem obiektywnego uzasadnienia. W tym względzie, cel społeczny polegający na zwiększeniu w znaczący sposób proporcji posiadaczy dyplomu ukończenia szkoły wyższej wśród rezydentów stanowi cel interesu ogólnego uznany na poziomie Unii. Ponadto, warunek minimalnego nieprzerwanego okresu pracy rodzica będącego pracownikiem przygranicznym, jest odpowiedni i konieczny do osiągnięcia wspomnianego celu. W istocie wydaje się uzasadnione, że państwo wypłacające pomoc stara się upewnić, iż pracownik przygraniczny rzeczywiście wykazuje więź integracyjną ze społeczeństwem, wymagając wystarczającego powiązania, w celu zapobieżenia ryzyku pojawienia się „turystyki stypendialnej”. Tymczasem wspomniany warunek może służyć wykazaniu takiego powiązania tych pracowników, a także rozsądnego prawdopodobieństwa powrotu studenta do danego państwa członkowskiego po ukończeniu przez niego studiów. Jednakże wspomniany warunek wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia prawnie uzasadnionego celu, ponieważ nie umożliwia on przyznania przez właściwe organy tej pomocy, gdy pomimo kilku krótkich przerw rodzice pracowali w danym państwie członkowskim przez długi czas w okresie poprzedzającym złożenie tego wniosku, podczas gdy takie przerwy nie powodują zerwania powiązania pomiędzy wnioskującym o pomoc finansową a danym państwem członkowskim.

(zob. pkt 43–47, 57, 58, 69, 70; sentencja)